

Jenny
Downhamová

autorka světového bestselleru *Ještě než umřu*

Ty
proti
mně

eroika

Jenny Downhamová
Ty proti mně

Eroika

Jenny Downhamová

Ty proti mně

přeložila Kateřina Lipenská

Eroika

Copyright © Jenny Downham, 2010
Czech edition © Eroika, 2012
Translation © Kateřina Lipenská, 2012

ISBN 978-80-87409-12-1

Jedna

Mikey měl pocit, že všechno jde z kopce.

Na pultu před ním stálo mléko. Za pultem Ajay, ruku nedočkavě nataženou. A Mikey, šmátrající po mincích v kapse plné starých účtenek a papírových kapesníků. Žena vedle něj ve frontě přešlápla. Chlápek za ní si netrpělivě odkašlal.

Mikeym zalomcoval vztek. „Nezlob se,“ zamumlal. „Budu to tady muset nechat.“

Ajay zavrtěl hlavou. „Vezmi si to mlíko, zaplatíš mi zejtra, to je v pohodě. A tady máš nějakou čokoládu pro ségry.“

„Ne, díky, to je dobrý.“

„Tak neblbni a vem si to,“ Ajay přidal do tašky s mlékem pár kit-katů. „A přeju hezkej den!“

O tom Mikey pochyboval. Hezký den neměl už pár týdnů. I tak poděkoval rychlým kývnutím, vzal tašku a šel.

Venku pořád přšelo, do světla neonové tabule nade dveřmi padala jemná mlha. Zhluboka se nadechl a doufal, že ucítí moře, ale vzduch páchl jako stará lednice – asi kvůli větrákům vyfukujícím teplý vzduch z obchodu. Natáhl si na hlavu kapucu a přešel ulici směrem k sídlišti.

Když vešel do bytu, Holly seděla na koberci před televizí a jedla müsli z krabice. Karyn už nebrečela. Klečela za sestrou a mlčky jí česala vlasy.

Mikey ji přešel pohledem. „Je ti líp?“

„Trochu.“

„A co se teda stalo?“

Karyn trhla rameny. „Chtěla jsem jít ven. Došla jsem až ke dveřím.“

„No vidíš.“

Obrátila oči v sloup. „Jasně, bouchni šampaňo.“

„Je to začátek.“

„Ne, Mikey, to je konec. Holly potřebovala mlíko do müsli, a já jsem ani nebyla schopná pro něj zajít.“

„Nějaký jsem přines, dáš si čaj?“

Odešel do kuchyně a napustil do konvice vodu. Roztáhl závesy a otevřel okno. Déšť ustával a vzduch svěže voněl. Někde

plakalo mimino. Křičela žena. Dveře třikrát bouchly. Prásk. Prásk. Prásk.

Přišla Holly a krabici s cereáliemi postavila na linku. Mikey ji zatahal za límec na pyžamu. „Jak to, že nejseš ustrojená do školy?“

„Protože nejdu.“

„To teda jdeš.“

Naoko omdlela a zarazila se o ledničku, prudce přitom zaklonila hlavu. „Nemůžu jít do školy, dneska je soud kvůli kauci!“

Zamračil se na ni. Jak o tom sakra ví? „Hele, Holly, když slíbíš, že se půjdeš oblíknout, dám ti kit-kat.“

„Dva nebo čtyři kousky?“

„Čtyři.“

Prohrábl tašku, vyndal jednu tyčinku a zamával s ní. „A probud' mámu.“

Holly se zatvářila překvapeně. „Fakt?“

„Jo.“ Jestli tohle není případ nouze, tak už nic.

Holly zavrtěla hlavou, jako že je to šílený nápad, natáhla se pro kit-kat a rozběhla se nahoru po schodech.

Problém je, že podle mámy by to měla vyřešit policie. Jenže policajti jsou k ničemu. Když odvezla Karyn poprvé na stanici, ptali se na spoustu osobních věcí, i když byla Karyn rozčilená. A ta policajtko, co je přivezla domů, se uškříbla nad nepořádkem v bytě, jako by odsuzovala celou rodinu. Mámě to přišlo normální, ale Mikey byl tak na nervy, že se kousal do jazyka, až cítil v puse krev, železitou a hustou.

Když ta ženská od policie odjela, vymámil Mikey z Karyn adresu a řekl Jackovi, ať pro něj přijede autem. Vzal i kluky, ale když našli dům, kde ten parchant bydlí, už bylo pozdě - Toma Parkera zatkli už několik hodin předtím a teď tam šmejdili chlápci ze soudního.

Skoro dva týdny se Mikey pokoušel ten vztek spolknout. Jenže jak? Žaludek se mu zvedl pokaždé, když Karyn brečela. Jak se měl dívat na Holly, když hladila Karyn po ruce, tulila se jí k rameni a prstíky jí jemně pořukávala na obličej, jako by Karyn byla rozbitá televize nebo rádio, které někdo rozladil?

Osmiletá holčička utěšující čtrnáctiletou, to přece není normální. A něco se s tím musí udělat.

Uvařil čaj a odnesl ho do obýváku, kde ho položil na stůl před

Karyn. Uhnízdila se na gauči. Pořád se schovávala mezi polštáři, v peřinách a svetrech.

Mikey si sedl vedle ní na kraj pohovky. „Jak ti je?“

Za sebou měla světlo a vypadala strašně smutně.

„Beztak už je venku,“ řekla. „Prochází se po městě a je v pohodě.“

„Nebude se k tobě moct ani přiblížit. Nebude ti moct posílat zprávy ani s tebou mluvit, nic takovýho. Podle mě večer nebude moct chodit ven.“

Přikývla, ale asi mu moc nevěřila. „Jedna holka ze školy chodila minulej rok se sedmi klukama. Každý o ní říkal, že je děvka.“

Už je to tady zas. „Ty nejses žádná děvka, Karyn.“

„A v mý třídě je kluk, kterej měl deset holek. Víš, jak říkaj jemu?“

Mikey zavrtěl hlavou.

„Mistr.“

„No, tak jsou blbý.“

„Tak jak se teda někomu takovému říká?“

„To nevím.“

Vzdychla, lehla si zpátky na gauč a zadívala se na strop. „Koukala jsem na jeden pořad v televizi,“ řekla po chvíli. „Co se stalo mně, se stává spoustě holek. Hrozný spoustě.“

Mikey si prohlížel nehty. Vypadaly hrozně. Copak si je kousal? To přece nikdy nedělal.

„Většina z nich to nenahlásí, protože jen málo kluků za to odsoudí. Asi tak šest ze sta. To není moc, co?“

Mikey znovu jen zavrtěl hlavou, kousl se do rtu.

„Jak jsem otevřela dveře, viděla jsem dole na dvoře nějaký děcka, který se na mě hnedka podívaly. Když půjdu do školy, taky tam na mě budou všichni zírat,“ sklopila oči a Mikey cítil, jak se přes ni převalují vlny hanby. „Budou se na mě dívat, jako že si to zasloužím. Tom Parker mě pozval k sobě domů a já jsem šla, tak jak by on moh udělat něco špatnýho?“ odhrnula si rukou vlasy z obličeje. „Stejně je to celý blbost.“

Přál si, aby přestala mluvit. Začínal panikařit a zdálo se mu, že jestli hned nezmlkne, bude mluvit donekonečna. Možná mu začne vyprávět o té noci, kdy se to stalo. Znova už to poslouchat nevydrží.

„Já si to s ním vyřídím,“ vyhrkl hlasitě a sebejistě.

„Fakt?“

„Jo.“

Zvláštní, jak slova začnou něco znamenat, když je vypustíte z pusu. V hlavě jsou v tichém bezpečí, ale jak vyjdou ven, lidi se jich hned chytou.

Posadila se. „Co chceš dělat?“

„Půjdu k němu domů a dám mu pořádně do držky.“

Karyn si přitiskla dlaň na čelo, jako by ji z té představy rozbolela hlava. „Jenže to ti v životě neprojde.“

Ale podle toho, jak se jí najednou rozzářily oči, Mikey poznal, že přesně tohle chce. Měl to udělat už dávno. Když to zvládne, přestane se trápit.

Na sídlišti bydlel jeden chlap, na kterého si nikdo nedovoľoval. Jeho synovi jednou ukradli moped a on ho dostal zpátky. Znal lidi, co znali lidi. Takového člověka museli všichni obdivovat. Když jste na něj něco zkusili, jen jste se od něj odrazili. Mikey nikdy předtím nikoho nezbil, ale vzpomínka na toho chlapa mu dodala sílu. Vstal a byl si jistý svým plánem. Tentokrát půjde sám, vezme si rukavice a bude mít kapucu. Když nenechá otisky, bude to v klidu.

Odešel do kuchyně a zpod dřezu vytáhl bednu s nářadím. Jen co potěžkal v ruce velký klíč, cítil se líp, asi proto, že klíč byl těžký a v jeho dlani měl jasný tvar. Přenesl do něj své pocity. Když si oblékl bundu, zastrčil klíč do kapsy a zapnul si zip, byl úplně spokojený.

Karyn k němu vzhledla, oči jí svítily. „Ty do toho fakt jdeš?“

„Jo.“

„A fakt mu něco uděláš?“

„Už jsem ti řek, že jo, ne?“

Zrovna v tu chvíli se připotácela máma, v ruce cigáro, a stínila si rukou oči, jako by všechno bylo moc světlé.

Holly poskakovala za ní. „Hele!“ pištěla. „Máma je vzhůru. A přišla za náma.“

„Hlásím se do služby,“ hlesla.

Vypadala jako někdo, kdo se právě vynořil z vody. Musela si vzpomenout, kdo vlastně je, že tady opravdu bydlí, že dneska je slyšení kvůli kauci a že tahle rodina se fakt potřebuje dát dokupy.

Holly pro ni uklidila místo na gauči, sedla si jí na klín a třela

si nos o její. „Musím jít do školy? Nemůžu zůstat radši s tebou doma?“

„Jasně že můžeš.“

„To teda ne!“ ozval se Mikey. „Za Karyn přijde ta ženská od policie, tys na to zapoměla?“

Máma se zamračila. „Proč přijde?“

„Asi proto, že to je její práce.“

„Já nechci, aby sem chodila,“ řekla Karyn. „Dává mi debilní otázky.“

„No jenže stejně přijde,“ vyštěkl Mikey, „takže tady nemůže být Holly, že jo. Copak chceš, aby viděla, že není ve škole?“

V mámině obličejí se rozsvítilo. Rozhlédla se po obývacím a kuchyni. Všude byl nepořádek - na stole odpadky, ve dřezu neumyté talíře a hrnce.

„Máš asi tak hodinu,“ oznámil jí Mikey.

Střelila po něm pohledem. „Myslíš, že to nevím?“

Holly si zapnula televizi, co nejhlasitěji to šlo, takže její slova přehlušilo dunění hudby.

„Vypni to,“ zařval Mikey. Jinak půjde máma zpátky do postele. Ale Holly ho ignorovala, takže musel televizi vytáhnout ze zásuvky.

Máma si ještě pořád třela rukou obličej. „Mikey, udělej mi kafe.“

Udělej si ho sama, chtělo se mu říct. Ale stejně zapnul konvici a vypláchl šálek.

„Zapálím si a pak umyju nádobí,“ řekla. Potáhla si z cigarety a podívala se přímo na něj, tak jak to někdy dělávala, jako by mu viděla až do žaludku. „Vypadáš unaveně.“

„Protože se o vás všechny musím starat.“

„Kdes byl včera večer?“

„Venku.“

„S tou novou přítelkyní? Se Sarah?“

„Se Siennou.“

„To byla ta minulá.“

„Ne, to byla Shannon.“

Holly se hlasitě rozesmála. „Mikey, ty seš teda *hustej!*“

Klíč si broukal v kapse jeho bundy. Podal mámě kafe. „Už musím jít.“

„Kam?“

„Potřebuju si něco zařídit.“

Zakabonila se. „Ne abys udělal nějakéj průšvih.“

V tomhle byla docela dobrá. Člověk si myslel, že má kocovinu a že si ničeho nevšimne, ale tak to většinou nebylo.

„Myslím to vážně,“ řekla. „Ne že se do něčeho namočíš. Nepotřebujem další problémy.“

„Tak já jdu,“ odpověděl jenom.

„A co Holly? Nemůže jít do školy sama.“

„Tak ji budeš muset odvést ty. To rodiče dělaj, ne?“

Zavrtěla nad ním hlavou. „Víš, co je tvůj problém, Mikey?“

„To nevím, mami, ale ty mi to určitě řekneš.“

Zvedla cigaretu, odklepla popel a naposledy zhluboka potáhla, kouř vydechla přímo na něj. „Nejseš tak drsnej, jak si myslíš.“

Dvě

Fofrem dolů po schodech, radši je vzít po dvou. Kolem zdí s graffiti - AIMEE JE DĚVKA, LAUREN KOUŘÍ ZADARA, CHCEŠ HUSTEJ SEX? ZAVOLEJ TOBYMU - a hlavními dveřmi ven na ulici. Mikey prudce zahrnul doleva, prokličkoval mezi plastovými talířky a plechovkami rozházenými okolo přístřešku zastávky, vyhnul se dvěma starým chlapům s nákupními vozíky, kteří zabírali celý chodník, a rozběhl se. Pryč ze sídliště, kolem hloučků dětí, které snídaly před Ajayovým obchodem brambůrky a colu, okolo řeznictví a trafiky směrem k hlavní ulici.

Obloha byla plochá a šedá. Vzduch byl cítit naftou a rybami. Proběhl tržištěm. Stánky se probouzely, poblázněné barvy všeho možného ovoce na jedné hromadě. Kolem laviček se poflakovaly známé firmy. Proběhl kolem ženy s kočárkem a další, která si před Lidlem přepočítávala drobné, starého muže s holí a ženy, která se přidržovala jeho paže, oba drobní a shrbení.

Poběží celou cestu. Rozbije Toma Parkera. Tom Parker nezeštárne.

Na křižovatce se z okénka auta vyklonil kluk a zahvízdal na kolemjdoucí holku. „Usměj se na mě, zlato.“

Zvedla na něj prostředníček, pak zahlédla Mikeyho a zamávala mu. „Čau, Mikey.“

Běžel na místě a počkal, až přejde ulici směrem k němu. „Čau, Sienna. Zrovna nemám moc čas.“

Přitiskla se k němu a dala mu pusu. „Seš celej zpocenej.“

„Protože utíkám.“

„Přede mnou?“

Trhnul rameny, jako by ta otázka byla moc složitá. „Musím letět.“

Založila ruce a zamračila se na něj. „Uvidíme se dneska?“

Svět jako by byl najednou větší, jeho zvuky hlasitější, křičely na něj a hrozně moc toho chtěly. Podíval se jí přímo do očí a zkoušel si vybavit ten pocit podobný teplu, který měl před chvilkou, když ji uviděl mávat.

„Stav se za mnou třeba v práci,“ odvětil. „Je mi to jedno.“

„Aha, tobě to je jedno. No tak díky!“ prosmýkla se kolem něj a odešla, ani se neotočila.

Stejně se k ní nehodil. Začínal si myslet, že se nehodí k nikomu a jen tak se to nezmění. Většinou mu to prostě bylo jedno. Holky se pořád na něco ptají a čekají, že víte, jak se zrovna cítí, ale Mikey to nikdy nevěděl.

Utekly mu minuty, ztratil rychlost. Znovu se rozběhl. Pryč od hlavní ulice, zatačkou Lower Road. Před sebou uviděl skupinu děcek ze střední – takové malé shromáždění. Karyn by měla být s nimi. Vběhl do ulice, aby se jim vyhnul, kolem parkoviště pro učitele, kolem vstupní brány.

Když uviděl na mostě kámošky Karyn, zastavil se. Všechny čtyři stály v malém kolečku a dívaly se dolů na vodu. Jedna z nich si ho všimla a šťouchla do ostatních, takže se otočily.

Měl by se zastavit, to mu bylo jasné. Měl by jít za nimi a říct jim, jak se Karyn má, že jim děkuje za vzkazy a dárečky, které posílaly. Jenže přesně věděl, co by se stalo, kdyby to udělal – zasypany by ho otázkami. *Kdy se můžem stavit? a Proč neodpovídá na smsky? nebo A kdy je ten soud? a Myslíš, že se vrátí do školy?* A on by jim musel začít vysvětlovat, že neví a že se od té doby, co se ptaly naposled, vůbec nic nezměnilo.

Rychle vykouznil úsměv a zamával. „Nestíhám.“

Mezi auta, konečně trochu rychleji, přes křižovatku, kolem nádraží a po Norwich Road. Jedna noha, druhá noha, jako voják. Běžel a myslel na Karyn. Je jediný bratr, kterého má, musí se o tu věc postarat. Nikdy předtím nic takového nezažil, takovou hroznou zodpovědnost. Případal si jako muž, dospělý a užitečný. Zvládne to, to je jasný. Bude to lehký. V kapse nahmatal klíč. Pořád tam byl. Přípravený a odhodlaný.

Začínaly ho pálit nohy. Na jazyku cítil sůl, jako by na téhle straně města bylo moře zachycené ve vzduchu. Všechno bylo svěží a veselejší. Na všechno tu bylo víc místa. Wrattton Drive, Acacia Walk a Wilbur Place. I názvy ulic byly jiné. Stromy vyšší.

Zpomalil krok. To je ta ulice, vypadá to tady jak z časopisu o venkovském bydlení.

Támhle je jejich brána.

A za ní dům s upravenou zahradou a milionem oken, závěsy a spoustou prostoru. A ještě k tomu se na příjezdové cestě blýská Jaguar XJ.

Mikey se přehoupl přes bránu a vykročil po šterkové cestě přímo ke dveřím. Až zaklepe, všechno se změní. Byl si tak jistý, jako by to bylo napsané inkoustem a stvrzené pečetí. Rozmlátí Toma Parkera a bude se dívat, jak se rozteče po schodech.

Zaklepal drze, lev s hustou hřívou a zlatýma očima. Tři drsná bouchnutí. To aby věděli, že si nedělá legraci.

Nic. Nikdo neotevřel.

Spíš se všechno ztišilo, jako by se něco najednou zarazilo a poslouchalo, jako by všechny věci v tom naleštěném domě zadržely dech. Opřel se o zeď, aby neztratil rovnováhu, a zaklepal znovu.

Ve dveřích se objevila holka. Měla na sobě sukni a tričko. Holé nohy, holé paže.

„Ano?“ řekla.

Holku nečekal. Byla asi stejně stará jako Karyn. Sotva se na ni mohl podívat.

„Jste z restaurace?“ zeptala se.

„Cože?“

„Přivezl jste jídlo?“

Možná si spletl dům. Očima pátral po čísle, ale žádné neviděl. Nahlédl do chodby, čekal, že mu napoví. Byla obrovská, s dřevěnou podlahou a drahými rohožemi. Byl tam stůl, lavice, stojan na deštníky a botník.

Ta holka řekla: „Mám zavolat mámu?“

Vrátil se pohledem k ní. Krátká sukně, modrofialové tričko, culík, který se trochu pohupoval.

„Ty seš sestra Toma Parkera?“ zeptal se místo odpovědi.

„Jo.“

„Je doma?“

Přivřela oči. „Ne.“

Uvnitř se ozval štěkot. A přestal. Ticho.

„A kde je?“

Vyšla přede dveře, zavřela za sebou a opřela se o ně. „Ty seš jeho kámoš?“

„Jo.“

„Tak musíš vědět, kde je.“

Nahtatal v kapse klíč. „No, já vím, že dneska rozhodnou o kauci. Jen jsem chtěl vědět, kdy přijede domů.“

„To nevíme.“

Uběhlo několik sekund, možná minut. Poprvé si všiml drsně vyhlížející jizvy, která se táhla od koutku jejích úst dolů po bradě. Viděla, že si ji prohlíží, ale pohled mu vracela. O holkách něco věděl a bylo mu jasné, že ji ta jizva trápí.

Usmál se. „No a jak se jmenuješ?“

Zčervenala, ale neuhnula. „Táta psal na Tomův facebook, co se děje, aby to jeho známí věděli.“

Mikey pokrčil rameny. „Pár dní jsem nezapnul počítač.“

„Znáte se ze školy?“

„Jo.“

„Nikdy předtím jsem tě neviděla.“

Vzpomněl si na budovu, kde se byl kdysi zeptat na kurzy vaření, a ustál její pohled. „Mám toho teďka hrozně moc, takže se s nikým moc nevidám. Nechci podělat zkoušky.“

Očividně na to skočila, její tvář se uvolnila. „No jo, tak to jsme na tom podobně. Já v květnu maturuju, a zatím jsem neudělala skoro nic.“

Do května je času, proč to teď řeší? Ale jak mluvila, nějak se změnila. Maličko se k němu naklonila, jako by se rozhodla, že mu bude věřit. „Večer tady bude párty.“

Párty? Protože ho pustí na kauci?

„Přijď, jestli chceš. Tomovi se dneska budou kámoši hodit.“

Ale než jí na to stihl něco říct, zpoza rohu vyšla žena a energicky na ně zamávala. „No, sláva,“ zavolala. „Už jsem začínala panikařit.“

Dívka ve dveřích se na něj omluvně podívala. „Myslí si, žeš přivez jídlo.“

Žena přišla blíž, pohrávala si s deskami a prohlížela si Mikeyho. „Vy jste asi přivezl jídlo, že?“

Holka vzdychla. „Ne, mami.“

„Aha, a kdo tedy jste? Budete nám stavět stan?“

Měl odpovědět. Měl říct, že ne, ale myslel jen na to, že jí to hned dojde, že ji nenapálí tak lehce jako její dceru. Zavolá psa, ochranku, policii.

„To je Tomův kámoš, mami.“

„Aha. No, Tom tady zatím není.“

„To už jsem mu řekla.“

Matka se na ni otočila. „Tak jo, zlato. Můžeš se vrátit k učení.“

Dívka se na Mikeyho krátce usmála, pak se otočila ve dveřích a zmizela. Zůstal sám s její matkou.

„Nezlobte se, ale máme hrozně moc práce.“

Štvala ho. Nic o něm nevěděla, a stejně se ho tak rychle zbavila. Věnovala mu tvrdý upjatý úsměv.

„Přijďte na večírek. Tom tady bude mít všechny kamarády.“ Svižným tempem odešla, desky přimáčklé k tělu, její kostnatý zadek se sotva pohnul. Nic na něm nebylo, ani se nezhoupl.

Chvilí tam jen tak stál a přemýšlel, jestli to celé není vtíp.

Pohledem přešel štěrkovou cestu, stromy lemující plot, automatickou bránu. Velký rozdíl oproti sídlišti a jeho zvuku, šumu lidí žijících blízko sebe. Kde jsou všechna ta auta, křik, bouchání dveří, bzukot ostatních životů?

Klíč v kapse ho tlačil do žeber. Obešel jaguár dvakrát dokola a usmíval se při tom. Žlutý jako kanárek. Tak čistý, že se v jeho oknech zrcadlila obloha.

Bylo to lehké jako přejet tužkou po papíře. Na opravu bude potřeba spousta peněz, a to mu udělalo radost. Nechal klíč, aby si sám našel cestu, takže se rozvlnil přes dveře, vyškrábl si cestu po blatníku a dál přes kapotu – auto mu připadalo jako plechovka, která se dá otevřít, když ji celou oříznete a odtrhnete víčko. Chyběla jen krev.

Pro tu se vrátí.

Tři

Pomeranč se dá oloupat tak, že na něm nezůstane vůbec žádná bílá slupka. To Mikey dřív nevěděl. Naučil ho to Dex. Vždycky u toho byl jako v transu a zkoušel, jestli ho dokáže oloupat celý, aniž by se slupka roztrhla, jasně oranžové prstýnky se přitom

pohupovaly nad zemí. Líbilo se mu, když měl ulepené prsty. Těšil se, že až oloupe všechny, Dex mu ukáže, jak se dělá rumová poleva.

V hospodě měl klid. Byla to rutina. Jack sypal hrášek a kukuřici do hrnců s horkou vodou. Dex škrábal u dveří brambory, přšelo mu na bosé nohy. Mikey připravil salátový bar, stejně jako každé ráno - krevetový koktejl, zdobená vejce natvrdo, coleslaw. Cítili se tam dobře. Všechno bylo tak, jak má být. Člověk snadno zapomněl, co se děje venku.

„Jste dneska nějak zticha,“ ozval se Dex. „Zase problémy s holkama?“

Mikey zavrtěl hlavou. „Ne takový, jaký myslíš.“

„Já problém mám,“ odporoval Jack. „Nemůžu žádnou sbalit.“

„Sienna má ségru,“ řekl Mikey.

„Jaká je?“

„Nevím, nikdy jsem ji neviděl.“

„Jak dlouho chodíš se Siennou?“

„Dva tejdny.“

Jack se zasmál. „No, tak to mě s její ségrou seznam rychle, protože to je rozhodně tvůj rekord.“

Dex na něj zamával škrabkou. „Kdybych měl dceru, byl bych z vás dvou pěkně na nervy.“

„No, hlavně z Mikeyho,“ řekl Jack. „Dostane každou, kterou chce, přísahám. Mikey, hele, řekni Dexovi, jaks to dělal poprvý.“

„Se Siennou?“

„Ne, myslím úplně poprvý.“

Mikey se zazubil. „O tom mu vykládat nebudu.“

„Vykouřila mu ho,“ řekl Jack. „Potkal ji v hospodě, ani nevěděl, jak se jmenuje, a ona mu ho přebífla.“

Dex se uculil. „To je trochu soukromý, ne? O takových věcech byste mluvit neměli.“

„Chápeš to?“ nedal se Jack. „Že nějaká holka tohle udělá?“

„Nechápu asi tak polovinu toho, co se vám dvěma děje,“ odpověděl mu Dex.

Mikey přemýšlel, co by si asi Dex myslel, kdyby věděl, jak Sienna včera v noci brečela do polštáře. Jak jí nechtěl dát pusu, jak se mu nechtělo ji svléknout, jak si to celé málem rozmyslel a pak se uprostřed noci plížil domů.

Chvilí na Dexe zíral, snažil se ho prokouknout. Měl oholenou

hlavu a šílený francouzský přízvuk a vypadal, jako že vám jednu natáhne, jestli se na něj jen křivě podíváte, ale Mikey nikdy nezažil, že by zvýšil hlas nebo se rozčílil. Na ruku měl tetování, která si udělal sám špendlíkem a inkoustem – *Miluju Sue* přes klouby prstů. Taky pro ni dělal spoustu věcí – po práci jí vařil super jídla a dával jí dárky, i když ani neměla narozeniny. Jednou jí dokonce napsal písničku. Jack o něm říkal, že je pod pantoflem. Ale možná že tohle je láska...

Rozletěly se dveře a v nich Sue. Založila ruce v bok a všechny tři je sjela pohledem od hlavy k patě. „Potřebuju uklízečku. Včera někdo poblil hajzl.“

„Tady jsou samí kuchaři, láska,“ oznámil jí Dex, aniž by zvedl hlavu od brambor.

Odfrkla si, vešla do kuchyně a zaťukala Mikeymu na rameno. „Ty určitě můžeš.“

Zavrtěl hlavou. „Budu dělat polevu.“

„Tady seš v hospodě, a ne v televizní show. Seš tady od toho, abys myl hrnce a záchody. Dělej, za dvacet minut otvíráme.“

Vzal si od ní igelitovou zástěru a uvázal si ji přes džíny. Loudal se za ní barem do úklidové místnosti. Podala mu mop, kbelík, saponát a odvedla ho k záchodům. „Tenhle. A nezapomeň si pak umejt ruce.“

Jak smýval zvratky pomocí kbelíků horké vody se saponátem, padla na něj tíseň. Dokud byl v kuchyni nebo venku s Jackem, všechno bylo v pohodě. I s holkou mu bylo o něco líp. Ale poslední dva týdny, kdykoli byl doma nebo někde sám, ho to vždycky přepadlo. Omýval mopem zdi a přemýšlel, kde asi bude za rok, za dva, za pět. V duchu počítal. Za pět let bude Karyn devatenáct. Holly třináct. Mámě čtyřicet sedm. Jemu dvacet tři. Naštvaně všechna ta čísla setřásl. Takhle počítají tak akorát děti. Trochu to přeženete, a jste mrtví.

Snažil se nevdechovat zápach, když oplachoval mop pod tekoucí vodou. Přinutil se myslet na to, že jednou na tom bude líp. Bude bydlet v Londýně, třeba v Tottenhamu, kde vyrostla máma. Bude šéfkuchař a bude vydělávat tuny peněz. Bude mít předplacené vstupenky na fotbal a na každý zápas vezme Holly. Skoro tomu věřil, když všechno odnesl zpět do úklidové místnosti a myl si ruce mýdlem z dávkovače.

Potřeboval si zapálit. Za to mu přece Sue nevynadá. Záchod

se přímo leskne. Venku hustě pršelo, z oblohy se na zem tlačila spousta vody. Líbilo se mu to. Takové počasí se přesně hodilo k jeho náladě.

Díval se na auta zaparkovaná u přístavní zdi, jejich orosená okénka a lidi uvnitř, kteří čekali, až se v hospodě dají dohromady a uvaří jim oběd.

Otevřely se dveře, vyšel Jack, zapálil si cigaretu a postavil se vedle něj. Společně sledovali holku, která prošla kolem, ruce v kapsách, ramena pokrčená jako obranu před deštěm. Jack vzdychl. „Je to super, jak je každá jiná.“

Takovéhle řeči vedl často. Bylo to uklidňující. Nejlepšímu kámošovi byste měli být schopní říct všechno, co se vám zrovna honí hlavou.

„Dneska je soud kvůli kauci,“ narušil ticho Mikey.

Jack přikývl. „Včera jsem potkal v hospodě vaši mámu. Říkala, že ho určitě pustí.“

„No jo, protože policajti se nějak dohodli s jeho právníkem. Za chvíli se tady bude procházet, jako by neudělal nic špatného.“

„Co budeš dělat?“

„To nevím. Něco ale udělat musím. Karyn tvrdí, že už nikdy nevyjde z bytu.“

Jack se na Mikeyho dlouze zpřímá zadíval. „To myslíš vážně?“

„Říkal jsem jí, že se k ní nebude moct ani přiblížit, ale nepomohlo to.“

„Hajzl!“

Mikey kývl, věděl, že ho Jack pochopí. „Šel jsem ještě jednou k nim. Chtěl jsem ho postrašit, ale nebyl tam.“

„Tys tam šel sám?“

„Byl jsem vytočenej. Musel jsem něco udělat,“ Mikey hodil nedopalek do kaluže a poslouchal, jak syčí. „A tys byl stejně v práci.“

„Na všechno bych se vykašlal,“ Jack plácl Mikeyho po zádech. „To už bys moh vědět.“

Mikey mu odvyprávěl celý příběh - o klíči, obrovském domě, večírku na oslavu kauce. Bylo příjemné, že to mohl někomu říct. Zahřálo ho to.

„Maj tam objednaný lidi z restaurace a všechno. Byla tam jeho máma a ségra a myslely si, že jsem jeho kámoš, takže mě tam ještě pozvaly.“

Jack hvízdal. „No to je teda síla!“

„Představ si, kdyby to věděla Karyn. Jak by jí asi bylo.“

„Hlavně jí to neříkej, je to fakt drsný,“ Jack hodil nedopalek do kaluže u jejich nohou. Dva nasáklé vajgly plavaly na hladině jako dvě lodičky.

V tichu začal vznikat plán. Myšlenka to byla šílená a Mikey se jí snažil zahnat, ale ona rostla a rostla. Myslel na to, co se děje doma, říkal si, že by si měl zahrát s Holly fotbal za to, že ji nevezl do školy, vzpomněl si, že musí zajít na nákup, protože máma na to nejspíš zapomene. Ale ten plán měl v hlavě pořád. Doma to budou muset zvládnout, nemůže se o ně pořád starat. „Máš něco dneska večer?“

Jackův obličej se pomalu rozsvítil úsměvem. „Proč, jdem na párty?“

„Slíbil jsem Karyn, že to s ním vyřídím. Proč bych to nemoh udělat, když to nejmíň čeká?“

„Udělám, co chceš. Mám zavolat klukům?“

Myslel Woodyho, Seana a Marka - kluky ze školy, se kterými prošli spoustou dětských rvaček a bojů o teritorium. Pořád se pravidelně scházeli na pivo a kulečník, ale každý z nich už byl někde jinde. Woody byl ženatý, a dokonce měl brzo být táta. Sean a Mark se zaučovali jako zedníci. Ten večer, kdy se Karyn vrátila z policejní stanice, ho všichni podrželi, když jim Jack zavolal. Nikdo z nich nezapomene na vztek, který tehdy sdíleli, ale nebylo by fér chtít od nich něco dalšího. Karyn je *jeho* sestra, tohle je *jeho* boj.

„Všimnou si nás, když nás přijde celá tlupa.“

Jack na to kývl. Mikey téměř viděl, jak si v hlavě opakuje základy a dává dohromady taktický plán útoku. Při rvačkách ve škole byl Jack králem strategie. Hodiny, které strávil u x-boxu, v reálném životě dobře zúročil.

V tom okamžiku vyšla ze dveří Sue a významně si poklepala na hodinky.

„Bude tam spousta lidí,“ řekl Jack, když procházeli barem za ní. „Ale tma nám pomůže.“ Dveře do kuchyně podržel otevřené. Dex měl v rádiu naladěnou svou obvyklou country stanicí, na které ženy zpívaly o rozvodech, bolavém srdci a kazatelích. Zamával na ně škrabkou.

„No paráda, posily jsou tady!“ zavolal.

Jack se naklonil k Mikeymu. „Mám vzít auto?“

„Jdeš do toho?“

„Jasně! Přeci tě v tom nenechám. Udělám, co bude potřeba.“

Mikey se usmál. Nepamatoval si, kdy mu naposled něco vyšlo.

Čtyři

Ellie Parkerová seděla na schodech na zahradě, paže nastavovala slunci jako antény. Bylo to zvláštní, celá zahrada najednou ztichla. Zadržela dech, protože nechtěla tu krásnou chvíli zkazit. Jako by měla na chvíli moc nad celým vesmírem. Potom kolem ní prošla servírka s krabicemi cinkajícího skla a za ní máma se svými deskami. „Ještě že přestalo pršet,“ řekla.

Ellie utrhla z vavřínu list, v půlce ho rozlomila, přivoněla si k němu a potom ho roztrhala na malinké kousky. Rozházela je po schodech. Roztrhala další a ještě jeden, její ruce mučily zelenou krásu.

Máma si sedla vedle ní a vzala ji kolem ramen. „Neboj se, holčičko. Tom už je na cestě domů.“

„Co když si to policajti rozmyslí?“

„Rozhodl o tom soud, nemůžou si to rozmyslet.“

„Co když se dozvedí něco nového?“

Máma zavrtěla hlavou a sebejistě se usmála. „Táta všechno zařídil a brzy to bude za námi, uvidíš.“

Ellie jí chtěla věřit, ale někdy, když zavřela oči, vídala věci, na které jen tak nezapomene. Viděla Toma, jak ho odvázejí k výslechu, bledého a vystrašeného. Viděla dodávku s nápisem *POLICIE* zaparkovanou na cestě před domem a vyšetřovatele v černém, jak odcházejí s Tomovým laptopem, povlečením a dekou v igelitových pytlích. Na ulici zastavilo auto a kluci v něm všechno z povzdálí sledovali, takže bylo jasné, že druhý den toho bude plné město. Viděla policistu, jak zalepuje Tomovy dveře páskou a věší na ně zámek. „Tohohle se nedotýkejte, ten pokoj je teď místo činu.“ A táta na to: „Ve svém vlastním domě snad máme základní práva.“ Máma seděla na schodech a brečela. Slzy jí stékaly do pusy.

Ellie se ze všech sil snažila překonat svíravý pocit v žaludku, který zasahoval až do hrdla. Rozhlédla se po zahradě - prázdné

stoly a židle naskládané na sebe, krabice s lampióny, které čekaly, až je někdo pověsí, žebřík opřený o plot - a ze všeho nejvíc si přála, aby mohla dnes večer být jen se svou rodinou, v jejich starém domě, kilometry odsud, objednali by si pizzu a dívali se na film.

Máma do ní šťouchla, jako by jí četla myšlenky. „Bude to dobrý, Ellie, fakt. Tom se nám vrátí. Zkusíme být dneska šťastní, jo?“

Ellie přikývla, ale podívat se na ni nemohla. „Mami, můžu ti něco říct?“

Mámin úsměv od koutků pohasl a celé její tělo ztuhlo. „Přece víš, že mi můžeš říct všechno.“

„Karyn McKenzieová odešla ze školy.“

Minutu seděly ve zvláštním tichu. Ellie se kousala do rtu. Neměla nic říkat, ale bylo těžké v sobě držet tolik věcí. Ty menší občas vyklouzly.

„Měla jsem kamarádku,“ promluvila máma, „kterou napadli dva muži a zatahli ji do auta. Nevymyslela si to, opravdu se to stalo. Bylo to hrozné a brutální, ale ona to vzala jako zlom ve svém životě, který následně celý změnila.“

„Co tím jako myslíš?“

„Myslím tím,“ odpověděla, vstala a oprášila si z kalhot neexistující chmýří, „že každý svého štěstí strůjce. Potřebuju zajít za tím pánem, co má postavit stan. Kdybys slyšela auto, zavolej na mě. Chci u toho být, až přijede. A jestli se nudiš, pověs nějaké balónky.“

Ellie si někdy představovala Karyn McKenzieovou jako monstrum v plášti a s kapucou, jak se směje jako šílená a přitom hrozivými pazoury stahuje Toma do jámy plné síry. Věděla, že ve skutečnosti je vysoká a hubená, má dlouhé tmavé vlasy a bydlí na sídlišti na druhém konci města. Tom se jí očividně líbil už dlouho. Bylo jasné, že toužila po tom, aby si jí ten večer všiml. Nehty si namalovala rudým lakem, pusou fialovou rtěnkou a oblékla si jasně oranžové upnuté minišaty. Ve škole se o ní vědělo, že je dobrá na výtvarku a všechno ostatní fláká. Stejně je ale blázen, že se nechce vrátit do školy. Když to vzdá teď, už to nikdy nedožene.

Kolem prošla holka a nesla dva stříbrné čajové podnosy. Byla asi stejně stará jako Ellie, možná o něco starší, měla na sobě

černou sukni a bílou košili. Zastavila se před Ellie a oslovila ji: „Ty jsi jeho sestra, že jo?“ Spiklenecky se k ní naklonila. „Jaký to je? Musí to pro tebe bejt hrozný.“

Byla hodně namalovaná.

Ellie řekla: „Neměla bys náhodou jít něco dělat?“ Potom vstala a kolem domu došla na příjezdovou cestu.

Někdy to bylo hmotné, jako by se zdi pomalu posouvaly směrem k ní. Jindy psychické, zvláštní panika v hlavě, kdy se jí zdálo, že jestli tahle noční můra bude pokračovat ještě jedinou minutu, asi začne hořet. Jediné, co jí pomáhalo se z toho dostat, bylo vypnout a myslet na něco jiného. To ale bylo čím dál těžší. Daleko jednodušší bylo prostě odejít. Nešla daleko, protože neměla bundu, zastavila se u elektrické brány na konci zahrady. Zmáčkla knoflík, počkala, až se vrata otevrou, a vykročila ven. Cesta byla samé bláto a sem tam špinavá kaluž, na travnatých okrajích se chvělo pár prvních narcisů. Brána se za ní zavřela.

Na tuhle cestu se každý večer dívala z okna a přemýšlela, kdy se asi Tom vrátí domů. *Věř mi*, napsal jí v dopise. Chtěla, aby se ta slova vznesla z papíru a kroužila po obloze. Neohrožená a neovně výrazná, poletující nízko nad městem, klouzající po zdech obchodů a domů, až by se nakonec rozletěla ulicí směrem k moři a tam by se navždy zavěsila nad obzorem. *Věř mi*. Všichni by si ta slova přečetli a uvěřili jim. Soud by se zrušil a všechno by se vrátilo k normálu.

Jenže bylo těžké si udržet víru. Po celých dvanácti dnech a nocích se Ellie rozpadala na kousky. Nemohla sedět, nemohla stát, nebyla schopná se na nic soustředit. Dny ubíhaly rychle, každá minuta se drala dopředu, i když se učila, čas letěl.

Přes slunce se natáhl mrak a cestu polil tmavý stín, který se jí zastavil u nohou. Někde u sousedů zaštěkal pes a téměř současně se mrak posunul, takže se svět rozzářil tak jasně, až si musela rukou zastínit oči. Když se rozkoukala, uviděla auto, které odbočovalo do ulice směrem k ní. A jako by to bylo nějaké kouzlo, z okénka se na ni šklebil Tomův obličej.

Ellie výskla. Nemohla si pomoci, ten zvuk z ní prostě vyšel, jak se auto přiblížilo.

„Už je tady!“ křičela a máma asi byla někde poblíž, protože vyběhla zpoza domu a mávala deskami.

„Otevři bránu, Ellie, ať můžou projet!“

Konečně byl tady, vystoupil z auta na zahradu jako papež. Máma se k němu se smíchem rozběhla a on ji objal. Chvilí se společně kymáceli, jako kdyby tancovali. Ellie překvapilo, jak něžné to bylo.

Trochu se před ním styděla, když se podíval přes mámino rameno a usmál se na ni, jako by za poslední dva týdny dospěla a tohle byl její dům, ve kterém měl on být hostem. Vypadal jinak - možná byl hubenější.

Ellie promluvila: „Takže tě pustili?“

Zasmál se a pomalu vykročil k ní. „Policajti chtěli, abych zůstal s nima, to je fakt, ale řek jsem jim, že se mi stejská po ségře.“ Jednou rukou ji objal a na chvílku ji k sobě přimáčkł. „Dobrý?“

Usmála se. „Už jo.“

Jeho oči sklouzly zpátky k autu a mámě, která vyndávala z kufru jeho batoh, a k tátovi, který za sebou táhl kufr na kolečkách. Byl to ten samý, který měl v zimě na horách. Zvláštní představa, že doletěl letadlem až do Alp, a teď se vrátil z nápravného zařízení v Norwichi.

Táta ho přivezl až k nim. „Koukni se támhle, Tome, co pro tebe udělala Ellie.“

Ellie bylo trapně, když táta ukázal na transparent uvázaný na plotě. Trvalo jí tři odpoledne ho vyrobit, ale teď se jí zdál trochu laciný. Byli na něm všichni čtyři pod duhou a okolo nich obří srdce. Do horní části vymyslela rodinný erb a napsala motto: *Tom Parker je nevinný*. Ale rohy se začínaly trhat a celé to vypadalo spíš jako staré chatrné prostěradlo než jako něco, co dělala s láskou.

„Makala na tom celý hodiny,“ řekl táta a usmál se na Ellie. Bylo to poprvé za několik dní, co se jí podíval přímo do očí.

Tom do ní něžně šťouchł. „To je od tebe moc hezký, Ellie, dík.“

Přišla máma, držela Tomovu bundu a uhlašovala ji rukou. „Vzadu je ještě jedno menší překvápko,“ řekla.

„Jaký překvápko?“ Tom se podezřívavě rozhlédl a Ellie se rozbušilo srdce. Nebyl to její nápad a věděla, že Tom asi nebude nadšený.

„Nebudem tě napínat,“ řekla a odvedla ho podél domu do zadní části zahrady.

Na trávníku vyrostł velký stan. Na stoly uvnitř pofukovalo

topení a kolem nich byly úhledně rozmístěné židle. Na pracovním stole byly vyskládané talíře, sklenice a příbory. Sem mělo přijít jídlo, servírky už pokládaly ubrusy a na ně zdobené ubrousky. Na ořechu se lehce pohupovaly lampióny a mírný vítr tahal za balónky přivázané na kůlech plotu.

Ellie sledovala, jak se Tom snaží to všechno vstřebat. „Oslava,“ řekla.

Prohrábl si rukou vlasy. „Jo, to mi došlo.“

„Nelíbí se ti to, že ne?“ Otočila se na rodiče: „Říkala jsem vám, že se mu to nebude líbit. Věděla jsem to.“

Tátova tvář potemněla zlostí. „Eleanor, co kdybys nechala Toma, ať se rozhodne sám, jestli se mu to líbí, nebo ne?“

Máma pohládila Toma po paži. „Chtěl bys radši mít klid?“

„Dali jste si s tím takovou práci,“ odpověděl Tom. „Ale co kdyby mě nepustili?“

Máma se trochu hystericky zasmála. „Táta takovou možnost vůbec nepřipouštěl.“

„Nebylo proč pochybovat,“ ujistil ho táta nenuceně. „Všechno jsem objednal už před několika dny, protože jsem si byl naprosto jistý.“ Natáhl se a poplácal Toma po zádech. „Tak co říkáš, máš radost?“

„Je to hezký.“ Tom se znova rozhlédl kolem sebe. „Třeba to bude dobrý.“

„Tak bezva.“ Táta už zase zářil. „Pozvali jsme všechny důležité lidi. Musíme všem ukázat, že se nemáš za co stydět.“ Ukázal na kufr. „Ten kufr ti odnesu nahoru a pak si musím vyřídit pár telefonátů. Už můžeš být v klidu, Tome. Jsi doma a v bezpečí.“

Máma položila ruku Tomovi na tvář. „Vezmu ti dovnitř bundu a podívám se, jak jim jde příprava.“

Bylo to zvláštní, jak pořád popisovali, co budou dělat. Začalo to, když Toma zatkli. *Zajdu si jen na hodinku do kanceláře. Zkusím se trochu vyspat. Chvilí budeme mluvit s právníkem.* Jako by měli zmizet, kdyby neřekli, kde budou.

„A co budete dělat vy dva?“ zeptala se máma.

Tom se usmál. „Něco si najdem.“